

3. Met het derde middel stelt verzoekster dat de Commissie artikel 107, lid 1, VWEU heeft geschonden en onjuist heeft toegepast, aangezien zij heeft aangenomen dat de maatregelen ten gunste van Banca Tercas toerekenbaar waren aan de Italiaanse Staat. Volgens haar is het FITD vrijwillig optreden en is de stelling van de Commissie dat de Italiaanse centrale bank een orgaan is voor het beheer van overheidsmiddelen, onjuist en stemt zij niet overeen met de functies die daadwerkelijk aan de centrale bank zijn toebedeeld door de Italiaanse wetgeving. De activiteit van de centrale bank bestaat erin om, door middel van een eenvoudige rechtmatigheidstoetsing, na te gaan of de regel van de gezonde en voorzichtige bedrijfsuitoefening is nageleefd, onverminderd de keuzes die de door haar gecontroleerde personen maken in het kader van hun eigen autonomie. De concrete aanwijzingen van een optreden door de publieke autoriteiten die de Commissie met betrekking tot het optreden ten gunste van Tercas heeft aangehaald, zijn bovendien kennelijk niet van dien aard dat zij de conclusie van de Commissie kunnen staven.
4. Met haar vierde middel betoogt verzoekster dat de Commissie artikel 107, lid 1, VWEU heeft geschonden omdat zij het criterium van de particuliere marktdeelnemer in een markteconomie heeft geschonden. De Commissie is namelijk niet nagegaan of het optreden van het FITD beantwoordt aan een criterium van economische rationaliteit, gelet op de factoren die het FITD zorgvuldig heeft onderzocht in het kader van een beoordeling van de verschillende mogelijke interventiescenario's. In het bijzonder heeft de Commissie niet onderzocht of een particuliere marktdeelnemer met een omvang die vergelijkbaar is met die van het FITD even grote economische operaties zou hebben verricht als die welke in casu aan de orde zijn. Tot slot is het feit dat de kosten voor de terugbetaling van de deposanten zijn uitgesloten bij de toepassing van het criterium van de particuliere investeerder – als uitdrukking van de verplichtingen die de staat heeft als drager van openbaar gezag – in casu niet gerechtvaardigd en in strijd met de meest recente rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.
5. In haar vijfde middel zet verzoekster uiteen waarom de Commissie een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt door de betrokken maatregelen onverenigbaar te verklaren met de interne markt. In het bijzonder heeft deze instelling ten onrechte aangenomen dat de afwaardering van de achtergestelde schuld, die *ratione temporis* uitsluitend in haar eigen bankmededeling van 2013 was opgelegd, een essentieel vereiste was om de maatregelen als verenigbaar met de interne markt te kunnen aanmerken. Inzonderheid heeft zij geen rekening gehouden met het feit dat het juridisch gezien onmogelijk was om de lasten onder de houders van achtergestelde schuld te verdelen. Bovendien heeft de Commissie nagelaten om vast te stellen dat de kosten van de interventie reeds aanzienlijk waren verminderd door belangrijke maatregelen van *burden sharing*. Dat de maatregelen verenigbaar waren, blijkt ook uit het plan ter herstel van Tercas' rendabiliteit en uit de aanwezigheid van maatregelen waarmee de vermeende mededingingsverstoring die als gevolg van het optreden van het FITD zou optreden, kon worden beperkt. Verzoekster verwijt de Commissie dus ook een kennelijk gebrek aan onderzoek van de zaak.
6. Met het zesde middel voert verzoekster aan dat de Commissie een feitelijke vergissing heeft gemaakt en blijk heeft gegeven van een onjuiste juridische kwalificatie door aan te nemen dat de garantie van 30 miljoen EUR was uitgeoefend en dat deze maatregel een niet-terugvorderbare bijdrage ten gunste van Tercas, en derhalve staatssteun, vormde.
7. Met het – subsidiaire – zevende middel stelt verzoekster tot slot dat de Commissie artikel 16, lid 1, van verordening (EU) nr. 2015/1589 heeft geschonden, omdat zij de Italiaanse Staat heeft gelast tot terugvordering van de steun, terwijl dat in strijd was met de algemene Unierechtelijke beginselen van rechtszekerheid, gewettigd vertrouwen en evenredigheid.

Beroep ingesteld op 1 mei 2016 – Fondo interbancario di tutela dei depositi/Commissie

(Zaak T-198/16)

(2016/C 222/41)

Procestaal: Italiaans

Partijen

Verzoekende partij: Fondo interbancario di tutela dei depositi (Rome, Italië) (vertegenwoordigers: M. Siragusa, G. Scassellati Sforzolini en G. Faella, advocaten)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- besluit C(2015) 9526 final van de Europese Commissie van 23 december 2015 inzake steunmaatregel SA.39451 (2015/C) (ex 2015/NN) nietig verklaren;
- subsidiair, het besluit nietig verklaren voor zover het betrekking heeft op de beoordeling en de kwalificatie van het steunbestanddeel van maatregel 3;
- de Commissie verwijzen in de kosten;
- alle andere maatregelen (inclusief onderzoeksmaatregelen) gelasten die het Gerecht passend acht.

Middelen en voornaamste argumenten

Het besluit dat in het kader van het onderhavige beroep wordt bestreden, wordt tevens bestreden in het kader van de zaken T-98/16, Italië/Commissie, en T-196/16, Banca Tercas/Commissie.

De middelen en de voornaamste argumenten zijn vergelijkbaar met die welke in die twee andere zaken zijn aangevoerd.

Beroep ingesteld op 29 april 2016 – Gfi PSF/Commissie

(Zaak T-200/16)

(2016/C 222/42)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: Gfi PSF Sàrl (Leudelange, Luxemburg) (vertegenwoordiger: F. Moyses, advocaat)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- de besluiten van 2 maart 2016, 16 maart 2016 en 22 april 2016 waarbij het Bureau voor publicaties van de Europese Unie de offerte heeft afgewezen die verzoekster had ingediend in het kader van Europese openbare aanbesteding nr. 10573, „Ontwikkelings-, onderhouds-, uitbreidings- en bijstandsdiensten voor websites gebaseerd op SharePoint-technologie en redactiediensten voor verspreiding via het web”, die is bekendgemaakt bij bericht van 17 december 2015, voor perceel nr. 1 met een totale waarde van 2 005 704 EUR over vier jaar, nietig verklaren;
- het Publicatiebureau gelasten de schade van verzoekster, ten belope van 415 000 EUR, te vergoeden;
- het Publicatiebureau verwijzen in de kosten van verzoekster en zijn eigen kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert verzoekster twee middelen aan, namelijk niet-nakoming van de motiveringsplicht en schending van artikel 111, lid 4, onder b), van verordening (EU, Euratom) 2015/1929 van het Europees Parlement en de Raad van 28 oktober 2015 tot wijziging van verordening (EU, Euratom) nr. 966/2012 tot vaststelling van de financiële regels van toepassing op de algemene begroting van de Unie (PB 2015, L 286, blz. 1).
